

Тања Крстић

САМО НА ЧАС

Плешући на трапезу Елизабета је видела далеко изван циркуске шатре. Видела је пространи и уређени градски трг и на тргу сат. Елизабета је волела сатове. И тај на градском тргу, и онај на углу Главне и Господске, и онај на Саборној цркви. Елизабета је волела сатове, тачније, Елизабета је волела време. Знала је да ноћу сатови поздрављају заљубљене парове. И Франц је то знао. Франц је волео Елизабету. Њихова љубав била је једна од циркуских тајни. Мада се о њима више говорило, а мање знало, волели су се.

Дани у циркусу били су налик један другоме. Франц би гледао кроз прозорско стакло дуго и упорно, све док не би угледао дугу, црвену и коврцаву Елизабетину косу. Елизабета би улазила у циркус уносећи и кровове кућа крај којих је пролазила. Франц је увек ишчекивао њен долазак, и увек се питао шта ли је то задржало. Франц се увек питао где је Елизабета.

Њихова тачка, плес на трапезу, била је једна од омиљених тачака свих циркуских посетилаца. Тренутак када би се сусрели на жици, и када би је рукама подигао увис, био је најдраматичнији тренутак тачке. Тај тренутак ишчекивао би Франц читавог дана. У том тренутку осетио би најпре баршунасти додир њених руку, потом снагу којом би се одупирала о жице, и на крају апсолутни мир који је Елизабета имала, док би тако, окренута потпуно наглавачке, гледала ка њему. Франц током тачке никада није размишљао о себи, увек би размишљао само о њој. О њеном грациозном ходу, о вештим окретима, о правим малим пируетама које је изводила на жици. Њени покретичинили би да престане да чује музику под собом. Увек би се изнова питао откуд њој тако ситној толика снага. Моменат када би стојећи на жици на рукама држао Елизабету над собом, био је смисао његовог дана. У том моменту могао је да погледа Елизабету у очи. То плаветнило било је све што је волео у свом необичном животу.

О његовом животу није се знало много. Франц је из Француско-пруског рата донео име, остало је оставио.

Говорило се да је ражаловани официр, да је православац, да је прокоцкао све што је имао. Он сам о себи никада није говорио. Некада би, пушећи цигару, дубоко у ноздрвама осетио мирис фламбиране јунетине, и то је све.

Знао је да чита мисли својих непријатеља на седам језика, на осмом језику ћутао је са Елизабетом.

И Елизабета је имала своје тајне. Била је Францускиња, и била је плаве крви. Изузев у циркусу, увек би носила један од својих седам шешира. Била је позната по томе што увек ћути, а матерњим француским језиком говорила је само понекад, кад је нешто наљуги.

Елизабета је плесала сваког дана. Чак и када није било циркуских представа, она би по неколико сати дневно проводила плешући пред огледалом. Ипак, постојао је дан у години када Елизабета никако није смела да плеше. Био је то Дан пада Бастије. Тога дана Елизабета се бојала више него било чега другог. Заборављала би све, заборављала би и плесне кораке, и скривала би се од свих, чак и од огледала. Због тога је на вратима њеног малог стана у поткровљу увек стајао календар.

Овог дана Елизабета је случајно рашила своју омиљену црну хаљину. Обукла је белу хаљину и потпуно се збунила. Бела хаљина подсећала је на све оно што је било давно и далеко негде закључано. Не размишљајући, и не погледавши календар, изашла је из куће.

Тачка на трапезу одвијала се након тачке кротитеља животиња. Још увек се животињско царство осећало у ваздуху, а Франц је држећи нежну Елизабетину руку изашао на подијум. Са највише циркуске галерије она је у белој хаљини изгледала као пешак на излизаном циркуском шаху. Док ју је придржавао и помагао јој да се попне на трапез, Франц је посматрао публику. Имао је обичај да у циркусу загледа жене са шеширима. Увек би упоређивао Елизабету са женама у публици, но, ни вечерас ниједна није била лепа попут ње.

Тактови музике низали су се један за другим, и све је било уобичајено. Лагани окрети, поскоци, доскоци, читаве мале пируете одвијали су се на трапезу на уобичајен начин. Пред сам крај тачке, док су циркусом

одзвањали френетични звукови трубе, Елизабета је након скока пружио руку ка Францу. Франц је ухватио њену танушну руку, али је на тренутак погледао у њено лице. У Елизабетиним крупним модро-зеленим очима угледао је Дунав, и следио се.

На час се присетио лица друге жене. На час, чуо је њен глас. На час, Франц се сетио свега што је оставио крај Дунава.

А онда, час се претворио у вечност.

Велика плава мрља дуго је стајала на циркуском поду.

Ноћу сатови поздрављају заљубљене пролазнике. И оној на градском тргу, и онај на углу Главне и Господске, и онај на Саборној цркви.